

LUPKO ELLEN

De zussen Borgesius

deel 1

Literaire thriller

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Maandag

De harde oostenwind dreef de voorjaarsbui langs de verder helblauwe lucht voor zich uit naar Kantens, waar de eerste hagelstenen rond kwart over tien bij het bruggetje naar Eppenhuisen in het Boterdiep sloegen. Vier eendjes zochten half zwemmend, half rennend over het opspattende water bescherming bij hun moeder in het riet.

Het badkamerraampje rammelde. Guido Di Stefano keek vol zelfhaat met donkerbruine ogen in de spiegel, tot hij zich ineens vooroverboog omdat zijn maag met moeite een sliert gal omhoog perste, die even later als een gifgroene slang traag rechtsom door de wasbak naar de afvoer kroop, waarna hij een tijdje wezenloos naar het plaatje van een kat staarde dat Johanneke, zijn ex, ooit op de spiegel had geplakt, rechts beneden in de hoek.

De kramp in zijn maag trok weg, maar toch bleef hij staan waar hij stond, omdat hij niet in staat was te bedenken wat hij moest gaan doen, een apatisch moment waar hij pas uit wakker werd toen hij opschrok van een volgende kletterende hagelvlaag tegen het slaapkamerraam.

Hij schuifelde naar de douche, draaide de kranen open en merkte dat hij weer enigszins tot leven kwam omdat hij zacht begon te vloeken toen de herrie van de hagel werd overstemd door het gejack van de schuurmachine van de buurman, die, na het overwinnen van een door werkloosheid opgeroepen depressie, niet onverdienstelijk kastjes maakte die hij op Marktplaats te koop aanbood.

Het was de eerste maandag van mei. Guido liet het warme water over zijn lichaam stromen, een lichaam van één meter achtentachtig lang en drieëndertig jaar oud, dat Italiaans, maar intussen ook een beetje Nederlands was, omdat hij met Johanneke was getrouwd, het meisje dat jaren geleden op een terras in Siena naast hem was gaan zitten, toen hij begin twintig was. Ze had met haar forse billen, forse borsten, lange blonde haren en blauwe ogen alles gehad waar hij in die tijd als Italiaanse jongen van droomde, zodat hij die droom gevolgd was, hier naartoe, naar Kantens, ook omdat het Toscaanse vriendinnetje dat hij voor Johanneke had gedumpt, naar zijn smaak te veel over kinderen praatte, wat overigens na een paar jaar ook bij Johanneke het geval was geweest.

Guido had niets tegen kinderen, maar wel

iets tegen moeders, hoe Italiaans hij ook was. En hij hield ook niet van katten.

Het geluid van de schuurmachine maakte plaats voor de nog hogere toon van een frees. Guido draaide de kranen dicht toen hij de klep van de brievenbus hoorde. Reclame waarschijnlijk. Rekeningen. Een brief van Johannekes advocaat. De zoveelste afwijzing op de zoveelste sollicitatie.

Hij liep naar de slaapkamer, droogde zich af, trok een spijkerbroek en een shirtje aan en schoof zijn blote voeten in een paar zachte, kalfsleren schoenen.

De kamer beneden was vrijwel kleurloos in het grauwe licht dat door de ramen naar binnen viel. Er zaten hoekige, lichte vlakken op de muren waar Johanneke de posters had weggehaald. Ze had de sanseveria voor het raam laten staan. In het achterste gedeelte van de kamer stond een tafel met vier stoelen, die hij bij de kringloop in Uithuizen had gekocht, waar hij een paar woorden had gewisseld met een beroemde kunstenares die daar ergens woonde. Hij wist haar naam niet meer, maar wat hij wel wist was dat ze had gezegd dat dat best een mooie tafel was, waar hij op dat moment een beetje blij van was geworden, wat net was wat

hij nodig had.

Op het tafeltje bij de bank, naast de sanseveria, stonden vier lege flessen. Aan de andere kant van het slotje, dat de voortuin van de weg naar Middelstum en het Boterdiep daarachter afgrensde, boog een vrouw in een plastic regencape zich over een driewielige kinderwagen.

Guido liep naar de keuken die door een halfhoog bakstenen muurtje van het achterste gedeelte van de kamer werd afgescheiden. Hij zette het espressoapparaat aan, pakte de kaaschaaf en legde twee plakjes kaas op een boterham, Nederlandse handelingen in een Nederlands huis, met het indringende gegil van de freesmachine dat door zijn katerige hersenen sneed als achtergrondmuziek bij een Nederlandse scheiding.

Gelukkig gaf datzelfde Nederland hem ook een bescheiden uitkering, wat hem in staat stelde om rond te komen, maar die uitkering zorgde er ook voor dat hij het zich niet kon veroorloven terug te gaan naar het warme land waar hij vandaan kwam, wat hij tegelijkertijd erg, en niet erg vond.

De bui was weggetrokken. De hemel boven het weiland aan de overkant van het Boterdiep was

weer blauw. Aan de magnolia in de achtertuin blonken druppeltjes water in een zon die hier in Kantens zo veel helderder was dan de omfloerste zon in het zinderende Toscane, waar hij vandaan kwam.

Het maakte Guido een beetje vrolijker, een prettig tegenwicht voor de minachting die hij voor zichzelf voelde, omdat hij de vorige avond weer eens zijn verdriet en zijn woede weg had gezopen. Karel was op bezoek geweest. Karel, die hij daarvoor al langer dan een jaar niet had gezien, maar die nu voor de derde keer in twee weken als een vlieg op de stroop op zijn ellende af was gekomen en die hem opnieuw had verleid om de stereotiepe riedel van de nog niet zolang geleden door zijn vrouw verlaten man af te steken.

Dat Johanneke en hij uit elkaar waren gegroeid, dat hij geen ruzie wilde, maar dat hij zich het vel niet over de oren liet halen. Dat hij altijd had gedacht dat Johanneke een lieve vrouw was, maar dat ze, nu het er op aankwam, egoïstisch bleek te zijn. Dat al die ruzies ten koste gingen van hen allebei, dat was waar, maar dat was toch vooral Johannekes schuld.

Zij had hem immers verweten, verweten en

nog eens verweten dat hij het laatste jaar geen werk kon vinden, alsof hij zich niet rot solliciteerde. Zij was het die iemand anders had gevonden, een Nederlander met een eigen huis en een nep eco dieselauto.

Hij was toen al alcoholisch aan het zeuren, hij had het geweten. Het was hem zelfs ont-schoten, hij werd rood in zijn nek nu hij er weer aan dacht, dat Johanneke tijdens een ruzie had geroepen dat de seks met haar nieuwe man zo veel fijner was en dat Italiaanse mannen ook wat dat betreft op zichzelf gerichte macho's waren.

Hij had zelfs even gehuild, ook omdat hij onmiddellijk spijt had gekregen van wat hij had gezegd. Het werd nog erger toen Karel zelfvol-daan zijn eigen inzichten inzake het omgaan met een scheiding was gaan ventileren, omdat hij tenslotte ook ervaren was in die materie. Het kwam erop neer dat hij, Karel, al in de acceptatiefase zat en dat Guido eerst nog door zijn woede heen moest.

Later op de avond, toen ook Karel wegdreef op alcohol, had die hem met een jaloerse ondertoon voorgehouden dat het niet goed was om als pas gescheiden man met de ene na de andere vrouw het bed in te duiken, waarbij hij

Amy Winehouse had geciteerd, 'he left no time to regret, kept his dick wet', waarna hij ook nog tegenstrijdig had opgemerkt dat er net zo veel vrouwen waren als torens in San Gimignano, het Toscaanse stadje waar ze samen twee jaar eerder waren geweest, niet ver van de plek waar hij, Guido, was opgegroeid en waar zijn moeder nog steeds woonde.

Hij had haar niet opgezocht.

Guido pakte de lege wijnflessen en bracht ze naar het fietsenschuurtje achter in de tuin, waar hij een paar halfslachtige stoten tegen de boksbal gaf die hij daar had opgehangen. Elke stoot leverde een pijnscheut op die vanuit zijn nek over zijn hoofdhuid trok. Hij liep terug naar de keuken, nam een slokje espresso en stak een stukje brood in zijn mond. Zijn lichaam protesteerde met een aanval van misselijkheid. Hij zette de koffie naast een kleine speelgoeddrone, niet veel groter dan een pakje lucifers, en liet die opstijgen. Hij vloog naar de hanglamp, draaide daar een rondje, zakte af naar de sanseveria, manoeuvreerde tussen de vijf overgebleven staken door terug naar de keuken en landde op de boterham met kaas. Voor het huis stopte een auto.

‘Een Jaguar,’ mompelde Guido, ‘een oude XJR.’

Er stapte een vrouw uit van ergens eind veertig, tamelijk lang en blond. Tot zijn verbazing liep ze via het bruggetje over de sloot voor het huis naar zijn voordeur. Hij deed open.

Ze stelde zich voor als Juliëtte, Juliëtte Borjesius, en hij stelde zich voor als Guido Di Stefano, waarna ze beiden onwennig tegen elkaar lachten. Van dichtbij zag hij dat ze een hard maar aantrekkelijk gezicht had, maar ook dat de tijd al aan haar knabbelde, vooral aan het vel naast haar keurig opgemaakte ogen en aan de huid boven haar borsten, die rimpelde op de plek waar deze onder haar mantelpakje verdween. Het mantelpakje was donkerblauw.

‘U bent toch de eigenaar van SIP?’

Guido realiseerde zich dat zij zijn verwarring moest hebben opgemerkt, omdat het iets te lang duurde voor hij zich herinnerde dat hij dat inderdaad was.

Ze stelde een volgende vraag.

‘Waar staat dat voor?’

Hij reageerde weer een fractie van een seconde te laat, maar toen kwam het er toch zonder aarzelen uit.

‘Solving Italian Problems.’

Ze liet haar hoofd iets voorover zakken, als teken dat ze hem begrepen had.

‘Niet direct een naam waar klanten enthousiast van worden.’

‘Het leek mij wel grappig.’

‘Grappige namen verkopen niet,’ ze zei het nogal nuffig, ‘mag ik binnenkomen?’

Guido voelde dat hij een kleur kreeg, als een puber die zich betrappt voelt op iets waar niemand anders zich druk om zou maken.

‘Sorry, natuurlijk,’ zei hij.

Hij ging haar voor.

‘U leeft sober,’ de vrouw die Juliëtte heette keek rond door de kamer, ‘de tekst op uw website was nogal kort, maar als ik het goed heb begrepen bent u gespecialiseerd in Italiaanse problemen, om het zo maar uit te drukken.’

‘Ik ben pas gescheiden.’

Ze keek hem verbaasd aan. Guido wees door de kamer.

‘U vindt het hier sober,’ verduidelijkte hij, ‘dat komt omdat mijn vrouw alles heeft meegenomen. Neemt u plaats.’

‘Juist,’ Juliëtte Borgesius ging op de bank